

2. Дейнека О.Г. Розміщення продуктивних сил України: навчальний посібник / О.Г. Дейнека. – 2001. – С.69.
3. Долішній М. Розміщення продуктивних сил і регіональна економіка: навчальний посібник / М. Долішній, Ю. Стадницький, А. Загородній, О. Товкан. – Львів: Інтелект-Захід, 2003. – 255 с.
4. Жук М.В. Розміщення продуктивних сил і економіка регіонів України: навчальний посібник / М.В. Жук, В.П. Круль – Чернівці: Рута, 2002.
5. Заблоцький Б.Ф. Розміщення продуктивних сил України: навчальний посібник / Б.Ф. Заблоцький. – К.: Академвидав. – 2003. – С. 155.
6. Колісниченко М. Український ліс буде рости / М. Колісниченко // Зерно по тижня – 04 серпня 2005 р.
7. Павлішук О. Принципи сталого розвитку лісового господарства України / О. Павлішук // Регіональна економіка: науково-практичний журнал. – Київ. – 2005. – №1. – С. 233-244.
8. Піхур С. Стан і проблеми розвитку підприємств лісгосподарського комплексу / С. Піхур // Регіональна економіка: науково-практичний журнал. – Київ. – 2005. – №1. – С. 244-248.
9. Фурдичко О.І. Основні напрями розвитку лісгосподарського комплексу України / О.І. Фурдичко // Вісник аграрної науки. – 2001. – № 10. – С. 68-71.
10. Організаційно-економічні аспекти інноваційного оновлення національного господарства: Наукова монографія. – К.: Національна академія управління, 2008. – С. 92.

В статье исследовано и проведена оценка современного состояния лесопроизводственного комплекса Украины. Рассмотрены перспективы дальнейшего его развития и обосновано матрицу первичной оценки деревообрабатывающей отрасли страны.

The author studies a modern condition a complex of the wood industry of Ukraine. Prospects of its further development are considered and is proved a matrix of a primary estimation of wood processing country branches.

Рецензент: д.е.н., професор А. В. Чупіс
Дата надходження до редакції: 26.03.2012 р.

УДК:330.322.01

СУТНІСТЬ ТА МІСЦЕ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В СИСТЕМІ ЕКОНОМІЧНИХ КАТЕГОРІЙ

М. Г. Михайлов, к.е.н., професор, Сумський національний аграрний університет
М. І. Крючкова, аспірант, Сумський національний аграрний університет

Узагальнено погляди вчених щодо сутності інвестицій та інвестиційного забезпечення діяльності, визначено їх місце в системі управління в умовах посилення впливу глобалізації на економіку України.

Ключові слова: *інвестиції, інвестиційне забезпечення, інвестиційний процес.*

Постановка проблеми у загальному вигляді. Посилення глобалізаційних процесів роблять інвестиційне забезпечення рушійною силою світового розвитку.

Особливої уваги заслуговує дослідження інвестиційного забезпечення діяльності підприємств в умовах глобалізації, розробка системи підтримки процесу управління інвестування сільськогосподарських підприємств, що включає в себе оцінку інвестиційного середовища підприємств, з позиції інвестора їх інвестиційний потенціал, організацію прийняття і здійснення реалізації інвестиційних проектів. Забезпечення економічного зростання в Україні зумовлює безпосередньо високу актуальність проблеми досягнення його сталості й темпів. Найважливішим чинником і одночасно результатом глобалізації та розвитку світового господарства й посилення інтеграційних тенденцій є стрімке зростання іноземних інвестицій. Залучення іноземного капіталу приносить прямі і непрямі вигоди та переваги для економіки країни в цілому, що відповідає національним інтересам.

За останній час чимало сказано і написано

стосовно інвестиційного забезпечення в системі економічних категорій. Дослідження даної проблеми завжди було і залишається у центрі уваги економічної думки і є особливо актуальним.

Адже сьогодні інвестиційне забезпечення є однією із умов, що допомагає залучити нові виробничі технології, відображає високий рівень культури виробництва, опосередковано покращує якість життя громадян.

Таким чином, наведені вище аргументи свідчать про те, що потік іноземних інвестицій, може бути оцінений як прогресивна тенденція глобального характеру, як необхідна умова пожвавлення і піднесення української економіки. Проте для залучення іноземних інвестицій, необхідно перш за все створити сприятливе інвестиційне середовище. Оскільки, інвестиції є джерелом коштів, так необхідних для розвитку української економіки.

Глобалізація світової економіки визначає насамперед нові умови інвестиційної діяльності на світовому фінансовому ринку для України. Вона відкриває нашій країні неймовірні перспективи для залучення великої кількості фінансових ресурсів.

Тому проблема поглиблення сутності інвестицій та інвестиційного забезпечення діяльності суб'єктів господарювання є важливою та актуальною в економічній науці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання теорії і практики інвестицій, формування джерел їх інвестування, сутності інвестиційного забезпечення досліджуються у працях вітчизняних та закордонних вчених, таких як Л.Дж. Гітман, М.Д. Джонк, У. Шарп, Е. Хансен, Дж.М. Кейнс, Б.А. Райсберг, Дж.Сакс, В.О. Іванченко, В.Я. Горфінкель, А.О. Задоя, Ю.Є. Петруня, С.Ф. Покропивний, Т.В. Дорошенко, Ю.О. Капітанець, Я.А. Шевцова та ін.

Проте, незважаючи на численні наукові дослідження, залишається багато невизначених та дискусійних питань щодо сутності таких понять як «інвестиції» та «інвестиційне забезпечення».

Формування цілей статті. Постає нагальна проблема визначення місця іноземного забезпечення визначеної діяльності окремих підприємств як передумови їх розвитку та стабільного обґрунтування на ринку. Метою даного дослідження є поглиблення сутності інвестиційного забезпечення та визначення його місця в системі економічних категорій, що є складовою теоретико-методологічних основ управління інвестиційною діяльністю підприємств на сучасному етапі розвитку.

Виклад основного матеріалу. Останнім часом, спостерігаючи за економічною діяльністю в багатьох країнах та суб'єктами господарювання в Україні, можна сказати, що жодна з них не в змозі підвищити свій економічний потенціал, або окремого регіону без залучення зовнішніх джерел фінансування, зокрема, іноземних інвестицій.

Перш ніж дати визначення поняттю «інвестиційне забезпечення», слід глибше вивчити і зрозуміти економічну сутність і зміст категорії «інвестиції». Протягом останнього десятиліття слово «інвестиції» стало відігравати особливу роль у житті будь-якої країни. Вивчення наукової літератури показує, що існують різні трактування поняття «інвестиції».

Вивчення даної проблеми інвестування економіки завжди знаходилося у центрі уваги економічної думки. Це обумовлено тим, що інвестиції торкаються найглибших основ господарської діяльності, визначають процес економічного зростання в цілому.

Спочатку поняття «інвестиції» виникло з появою грошей. Термін «інвестиції» походить від латинського слова «invest», що означає «вкладати». І це не дивно.

Поняття інвестицій надто широке, щоб можна було дати йому одне-єдине семантичне визначення. У різних розділах економічної науки та областях практичної діяльності його зміст має свої особливості, що стає предметом численних дискусій між ученими-економістами.

У макроекономіці інвестиції – це частина су-

купних витрат, що складається з витрат на нові засоби виробництва, інвестиції у житло та приріст товарних запасів.

Інвестиції – це те, що відкладається на завтрашній день, щоб мати можливість більше споживати в майбутньому.

На думку Дж. М. Кейнса, інвестиції – це частина доходу за певний період, яка не була використана для споживання, поточний приріст цінностей капітального майна в результаті виробничої діяльності даного періоду [8].

Відомий вчений-економіст Б.А. Райсберг вважає, що кошти, які вкладаються в економіку, в економічні об'єкти і проекти, призначені для забезпечення виробництва економічних ресурсів у майбутньому, називають інвестиціями. Він відзначає, що інвестиції являють собою довгострокові вкладення, які дають віддачу через рік або через кілька років. На думку Б.А. Райсберга інвестиції – це спосіб вкладення капіталу, який повинен забезпечити збереження або зростання вартості капіталу, або принести позитивний розмір доходу [10].

Вивчення наукової літератури показує, що трактування поняття «інвестиції» вищенаведеним не обмежується. Це питання займає важливе місце у працях Л. Дж. Гітмана і М.Д. Джонка та У. Шарпа. Проблеми вивчення сутності іноземних інвестицій знаходяться в полі зору також таких вчених як: П.Ю. Біленький, А.А. Даниленко та інших. Однак дане питання є й до нині актуальним та до кінця залишається не врегульованим.

Дослідженню цієї проблеми були присвячені такі фундаментальні праці, як «Основи інвестування» Л. Дж. Гітмана і М.Д. Джонка [3] та «Інвестиції» У. Шарпа [13].

Аналітики Лоренс Дж. Гітман та Майкл Д. Джонк стверджують, що інвестиція – це спосіб розміщення капіталу, який повинен забезпечити збереження або зростання вартості капіталу і принести позитивну величину доходу [3].

У західній науковій літературі інвестиції розглядаються у єдності двох аспектів: перший – накопичення капітальних цінностей (ресурсів), і другий – вкладення цих ресурсів (використання).

Класики кейсіанства, зокрема Е. Хансен, говорячи про інвестиції розуміють, реальні інвестиції, іншими словами, купівлю нових капітальних благ: виробничі будівлі та споруди; виробниче устаткування; житлові будинки; товарно-матеріальні запаси у вигляді сировини, напівфабрикатів і готових продуктів [12]. Разом з тим інвестиції можуть здійснюватися в оборотні активи, і в різні фінансові інструменти (акції, облігації тощо), і в окремі види нематеріальних активів (придбання патентів, ліцензій, ноу-хау тощо). Тобто, під інвестиціями вони розуміють капітальні вкладення, які являються більш вузьким поняттям і можуть розглядатися лише як одна з форм інвестицій, але не як її аналог.

Проблеми вивчення сутності іноземних інве-

стицій знаходяться в полі зору багатьох вітчизняних вчених таких як: В. Бочаров, П.Рогожин, В.Шевчук, які розглядають інвестиції як сукупність витрат, що реалізуються в формі довгострокових вкладень капіталу в галузі національної економіки.

Безумовним кроком уперед слід вважати публікації в економічній літературі щодо введення до складу капітальних вкладень витрат на формування оборотних фондів. Такої позиції дотримувалися Б. Егізарян, Л. Брагінський та інші економісти [5].

В західній економіці набули поширення різні теорії ефективності інвестицій, які в деякій мірі доповнюють одна одну. У сучасній західній літературі під інвестиціями розуміють довгострокове вкладання капіталу в різні сфери і галузі економіки, інфраструктуру, соціальні програми, охорону навколишнього природного середовища як в середині країни, так і за кордоном з метою розвитку виробництва, соціальні сфери, підприємства, одержання прибутку. Цієї думки дотримувалися А.Бланк, А.Пересада, Б.Губський.

Слід зазначити, що з 1991 року у вітчизняній літературі поняття «інвестиції» підміняли поняттям «капітальні вкладення», тобто ці категорії ототожнювалися. Під капітальними вкладеннями, зазвичай розуміли вкладення коштів у відтворення основних фондів. Але зустрічалися й такі думки, що це витрати тільки на розширення та відтворення основних фондів або, що це витрати не тільки грошових ресурсів, а й праці та матеріально-технічних ресурсів [5].

Економічна природа інвестицій полягає в опосередкуванні відносин, які виникають між учасниками інвестиційного процесу з приводу формування і використання інвестиційних ресурсів з метою відтворення й удосконалення виробництва. З правової точки зору інвестиції – майнові і речові права, які передаються одним власником іншому для організації і підтримки або удосконалення виробництва, у багатьох випадках для отримання прибутку, які регулюються державою і мають цивільно-правовий і фінансово-правовий характер.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про інвестиційну діяльність» під терміном «інвестиції» слід розуміти всі види майнових та інтелектуальних цінностей, які вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток (доход) або досягається соціальний ефект [1].

Професор В.Я. Горфінкель вважає, що інвестиції – довгострокові вкладення коштів як на внутрішні потреби держави, так і за її межами з метою створення нових і модернізації діючих підприємств, освоєння передових технологій і техніки, збільшення виробництва і отримання прибутку [4].

Американський економіст Дж.Сакс пише: «Інвестиції – це видатки на придбання обладнан-

ня, будинків і житла, які у майбутньому забезпечать підйом виробничої могутності всієї економіки. Якщо суспільство заощаджує частину свого поточного доходу, це означає, що частину доходу від виробництва може бути спрямовано не на споживання, а на інвестиції» [11].

Іншої позиції дотримуються вчені-економісти А.О.Задоя і Ю.Є. Петруня, вони стверджують, що інвестиції (капіталовкладення) – це витрати на купівлю машин, устаткування та інші засоби виробництва, будівництво і збільшення виробничих запасів [6].

З позиції підприємницької діяльності зазначає С.Ф. Покропивний: «Інвестиції – це довгострокові вкладення капіталу (грошей) у підприємницьку діяльність з метою одержання певного доходу (прибутку). Той, хто має капітал (гроші) і вкладає його (їх), називається інвестором, а сам процес вкладання капіталу – інвестуванням (довгостроковим фінансуванням)» [9].

Існує й таке визначення, що розглядає інвестиції як всі види грошових, майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в реальні та фінансові активи з метою отримання прибутку (доходу) [5].

Дослідження показують, що майже усі автори, як вітчизняні так і зарубіжні, по-різному тлумачать поняття «інвестиції», але сходяться в тому, що інвестиції по суті, передбачають, насамперед, одержання в майбутньому доходу (прибутку) на вкладений капітал (витрати ресурсів), на розширення і модернізацію виробництва, і саме ця мета спонукає інвесторів вкладати кошти на створення матеріальної бази у виробничу та інші сфери діяльності. Із цього випливає, що інвестиційний процес – це механізм, який зводить разом тих, хто пропонує тимчасово вільні кошти, з тими, хто має потребу в них.

Таким чином, суть інвестицій як економічної категорії полягає у виконанні найважливіших функцій, без здійснення яких неможливий економічний стабільний розвиток держави або підприємства. Адже, саме інвестиційна діяльність формує майбутнє, в тому числі всіх регіонів країни та кожного суб'єкта господарювання окремо.

Говорячи про інвестиції та їх роль у розвитку економічних систем треба розглянути питання, що пов'язані з трансформацією капіталу (реального, фінансового, заощаджень тощо) у інвестиції.

Макроекономічний аналіз дозволяє зробити висновок про те, що інвестиції забезпечують розширене відтворення суб'єктів господарювання, мультиплікативне зростання обсягу національного виробництва, а також розвиток продуктивних сил і виробничих відносин.

Одним з найважливіших значень інвестування є те, що його функції, які воно виконує, веде до розвитку найважливіших напрямків становлення держави.

В економічному аналізі розрізняють валові та

чисті інвестиції. Валові інвестиції – загальний обсяг інвестування за певний період, що спрямоване на нове будівництво, придбання засобів виробництва та приріст товарно-матеріальних засобів. Чисті інвестиції – це сума валових інвестицій без суми амортизаційних відрахувань у певному періоді. Динаміка чистих інвестицій характеризує економічний розвиток підприємства, галузі, держави.

Інвестор, що безпосередньо вкладає в справу кошти, зацікавлений не лише отримати прибуток, а й досягти інших цілей, зокрема таких, як: прагнення до доходу, підвищення престижу, посилення економічної влади, збільшення частки у ринковому сегменті тощо. Всі цілі взаємопов'язані. У процесі інвестування різні цілі можуть конкурувати, бути незалежними або доповнювати одна одну [14].

Згідно із Законом України «Про інвестиційну діяльність» інвестори можуть виступати в ролі вкладників, кредиторів і покупців, а також виконувати функції будь-якого учасника інвестиційної діяльності [1].

Хоча, на думку Т.В. Дорошенко, інвестори не можуть виступати в ролі кредитора. Оскільки, надання кредиту і здійснення інвестиційної діяльності – різні речі. Принципова різниця полягає в тому, що кредит надається обов'язково для повернення повної суми позики з процентами. Кредитора не цікавить, на яку справу підуть його кошти, буде вона успішною чи ні. Його цікавить можливість позичальника повернути свій борг. Якщо позичальник не виконує своїх зобов'язань, кредитор має повне право повернути суму кредиту з процентами шляхом продажу застави або через суд. Інвестор, у свою чергу, тільки сподівається на успішність проекту, що фінансується, і розраховує на отримання прибутку від свого вкладення. У інвестора завжди присутня частка невизначеності щодо розміру прибутку від інвестиції і отриманого взагалі. Якщо проект буде невдалим, інвестор не отримує ніяких інвестицій чи відшкодувань [5].

Суб'єктами інвестиційної діяльності, відповідно до Закону України «Про інвестиційну діяльність», можуть бути громадяни і юридичні особи України та іноземних держав, а також інші держави [1].

Інвестиційна діяльність – це комплекс заходів і дій фізичних і юридичних осіб, які вкладають власні кошти (у матеріальній, фінансовій або іншій майновій формі) з метою отримання прибутку [2].

На нашу думку, інвестиціями слід вважати своєрідний фундамент, що є основою розвитку як національної економіки, так і окремих галузей, підприємств. У сучасних умовах, інвестиції є одним із головних засобів, що забезпечують вихід країни з економічної кризи, сприяють підвищенню якісних показників господарської діяльності. Від їх залучення залежить конкурентоспроможність

фірм, вихід на світові ринки вітчизняних товарів, виробників, добробут українського населення, досягнення науково-технічного прогресу, вирішення багатьох проблем соціального характеру.

Таким чином, на основі аналізу вивчення наукової літератури під інвестиціями пропонуємо вважати своєрідний фундамент, що є основою розвитку як національної економіки, так і окремих галузей, підприємств. У сучасних умовах, інвестиції є одним із головних засобів, що забезпечують вихід країни з економічної кризи, сприяють підвищенню якісних показників господарської діяльності. Інвестиції є могутнім стимулом для розвитку науково-технічного прогресу. Від їх залучення залежить конкурентоспроможність фірм, вихід на світові ринки вітчизняних товарів, виробників, добробут українського населення, досягнення науково-технічного прогресу, вирішення багатьох проблем соціального характеру.

Тобто, інвестиції здійснюються для достатньо постійного і надійного доходу.

Проте в економічній літературі, поряд із терміном «інвестиції», все частіше застосовують поняття «інвестиційного забезпечення». Говорячи про інвестиційне забезпечення агропромислового комплексу України більшість авторів розглядають проблеми нестачі інвестицій у сільське господарство на сучасному етапі, проблеми створення сприятливого інвестиційного клімату в галузі та підвищення рівня її інвестиційної привабливості, наголошують на необхідності залучення іноземних інвестицій та спрямування своїх зусиль на пошуку джерел фінансування інвестиційної діяльності, а також на розробку пропозицій з удосконалення нормативно-правового поля та організаційно-економічних механізмів інвестування аграрного виробництва.

Інвестиційне забезпечення є найбільш важливою передумовою ефективного функціонування підприємств, оскільки сприяє формуванню виробничого потенціалу на новій науково-технічній основі та конкурентоспроможності на зовнішніх ринках.

Інвестиційне забезпечення досягається за допомогою збільшення та найбільш оптимального використання обсягів реалізованих інвестиційних ресурсів в інвестиційно-привабливих підприємствах пріоритетних сфер економіки. [15].

Проте зазначимо, що поняття «інвестиційне забезпечення» прийнято розглядати звужено лише як фінансове забезпечення.

Так, Ю.О. Капітанець під інвестиційним забезпеченням розуміє «сукупність умов, ресурсів і заходів, необхідних для здійснення інвестиційного процесу». Проте, дане визначення є на нашу думку, дещо некоректним, з огляду на те, що сукупність умов, у яких здійснюються інвестиції, носить назву «інвестиційний клімат» [7]; а сукупність ресурсів – це інвестиційні ресурси.

Зважаючи на це, в цілому ми можемо погодитися із думкою Я. А. Шевцової, яка запропону-

вала розглядати поняття «інвестиційне забезпечення» як систему «заходів щодо концентрації та реалізації інвестицій, вибору раціональних методів управління у сфері інвестування» [15].

Разом з тим, на нашу думку, доцільним є внесення певного ряду уточнень до вищенаведеного визначення. Слід визначити суб'єктів інвестиційного забезпечення, які здійснюють заходи щодо концентрації і реалізації інвестицій, та управління ними. Доцільно додати також з метою обґрунтування доцільності реалізації того чи іншого інвестиційного проекту, вибір методів і методи оцінювання ефективності інвестицій.

Отже, беручи до уваги все вищесказане, пропонуємо розглядати поняття «інвестиційне забезпечення» як процес, який включає сукупність фінансових, матеріальних, інформаційних та інших ресурсів, а також різних видів підтримки: державної, юридичної, консалтингової, тощо.

Методом обґрунтування доцільності та ефективності інвестиційного забезпечення є інвестиційний проект, як документ, що вивчає основні характеристики інвестування, напрями і джерела залучення коштів. Інвестиційне забезпечення необхідно здійснювати в контексті проблеми розвитку регіону: вкладання всіх видів цінностей в господарський комплекс регіону з метою одержання доходу, як засобу нагромадження капіталу і забезпечення на його основі розвитку. Лише комплекс ефективних інвестиційних та інноваційних програм та формалізована їх державна підтримка сприятимуть зростанню прибутковості різних галузей нашої держави.

Інвестиційне забезпечення може розглядатися на різних рівнях. Так, щодо розвитку української економіки воно має свою специфіку. Теперішня інвестиційна політика України є суперечливою, оскільки вона базується, з одного боку, на ліберальній економічній концепції, з іншого – на традиціях адміністративного регулювання.

Для зміни ситуації і притягнення коштів в інвестиційний процес виникає потреба в удосконаленні регулювання інвестиційної діяльності й забезпечення, на цій основі, активізації інвестування.

Таким чином можна зробити висновок, що роль інвестиційного забезпечення дуже суттєва, тому що воно є головним джерелом формування виробничого потенціалу; основним механізмом реалізації стратегічних цілей економічного розвитку; головним механізмом оптимізації структури активів; основним фактором формування довго-

строкової структури капіталу; найважливішою умовою забезпечення росту ринкової вартості підприємства; основним механізмом забезпечення простого і розширеного відтворювання основних засобів і нематеріальних активів; головним інструментом реалізації інноваційної політики (впровадження технологічного прогресу, один з діючих механізмів вирішення задач соціального розвитку).

Інвестиційне забезпечення являє собою систему заходів для концентрації та реалізації інвестицій і вибору раціональних методів управління у сфері інвестування.

Висновки. Дослідження дозволяє зробити висновок, що єдиного трактування поняття «інвестицій» як українськими, так і зарубіжними дослідниками не існує. Найбільш узагальненим, таким, до якого звертається більшість вчених, є визначення, надане в Законі України «Про інвестиційну діяльність», що є основним нормативно-правовим актом, який регулює даний вид діяльності.

Отже, інвестиції дають нам можливість отримувати прибуток від тих грошей, які ми заробили і зуміли зберегти. Іншими словами, інвестиції змушують гроші працювати на нас і для нас.

Для здійснення певного виду діяльності підприємства як чинника його стабільного розвитку доцільно застосовувати інвестиційне забезпечення.

Під ним розуміємо те, що без інвестицій, інвестиційного забезпечення практично не можливий розвиток. Саме підтримка високого рівня інвестицій дозволяє провести реструктуризацію і модернізацію вітчизняної промисловості.

Таким чином, інвестиції та інвестиційне забезпечення є найважливішими економічними категоріями, вони грають виключно важливу роль як на мікро-, так і на макrorівні, і в першу чергу для простого розширеного відтворення, структурних перетворень, отримання максимального прибутку і на цій основі вирішення багатьох соціальних проблем. Саме тому, інвестиційне забезпечення відіграє важливу роль у розвитку всіх суб'єктів господарювання.

І насамкінець, відзначимо, що інвестиції внутрішні і зовнішні являють собою складний багаторівневий механізм, здатний в значній мірі збільшити економічний потенціал держави, тому успіх, досягнутий в даній сфері, в значній мірі визначить реалізацію всієї реформи взагалі.

Список використаної літератури

1. «Про інвестиційну діяльність на Україні» Закон від 18 вересня 1991 року № 1560-XII
2. «Про режим іноземного інвестування» Закон від 19 березня 1996 року № 93/96-ВР
3. Гитман Лоренс Дж. Основы инвестирования. / Гитман Лоренс Дж., Майк Д.Джонк – М.: Дело, 1997. – 992 с.
4. Горфинкель В.Я., Экономика предприятия: Учеб. Для вузов/ Горфинкель В.Я., Купрянов Е.М., Прасолова В.П. и др.; – М.: Банки и биржи, ЮНИТИ, 1996. – 367с.
5. Дорошенко Т.В. Сутність інвестицій як економічної категорії / Дорошенко Т.В. // Фінанси України. – 2000.- №11. – с.114-117
6. Адося А.А. Основы экономики: Учеб. пособие /Задоя А.А., Петруня Ю.Е. – К.: Вища школа. – Знання, 1998.

– 478 с.

7. Капітанець Ю.О. Інвестиційне забезпечення фермерських господарств. / Ю.О. Капітанець. // Інноваційна економіка. – №5. – 2010. – с. 141-144.
8. Кейнс Дж.М. Общая теория занятости, процента и денег. / Дж.М. Кейнс. – М., 1978. – 352 с.
9. Покропивний С.Ф. Економіка підприємства: Підручник/ Покропивний С.Ф.. – К.: КНЕУ, 2003. – 60
10. Райзберг Б.А. Курс экономики: Учебник/ Б.А.Райзберг – М: ИНФРА –М, 1997.– 720с.
11. Сакс Дж. Экономика переходного периода: уроки для Украины/ Пер. з англ. О. Пивоварського. – К.: Основи, 1996. – 345с.
12. Хансен Э. Экономические циклы и национальный доход. / Хансен Э. –Москва, 1951. – С.375-376.
13. Шарп У. Инвестиции./Шарп У., Александер Г., Бэйли Дж.: Пер с англ. – М.: ИНФРА – М., 1978. – 352 с.
14. Іванченко В.О. Теоретичні засади ефективності інвестицій/ Іванченко В.О.//Формування ринкових відносин в Україні Вип. 7-8, -- К, 2004. – с. 23-26
15. Шевцова Я.А. Інвестиційне забезпечення діяльності підприємств: автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук. / Шевцова Я.А. – Луганськ, 2003. – 20 с.

Обобщенно взгляды ученых относительно сущности инвестиций и инвестиционного обеспечения деятельности, определено их место в системе управления в условиях усиления влияния глобализации на экономику Украины.

The views of scientists on the nature of investments and investment activity have been summarized; their place in the system of management in conditions of strengthening the impact of globalization on the economy of Ukraine has been defined.

Рецензент: д.е.н., професор Михайлова Л. І.

Дата надходження до редакції: 02.10.2012 р.

УДК 346.122.7

ПРОБЛЕМИ РЕГУЛЮВАННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ ТА МОЖЛИВІ ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

А. А. Гуцин, аспірант, Сумський національний аграрний університет

У статті розглянуто наукові-практичні основи регулювання земельних відносин в сучасних умовах глобалізації ринку. Проведено аналіз щодо пошуку основних проблем особливостей регулювання земельних відносин в Україні. Розроблено пропозиції щодо вирішення основних проблем регулювання земельних відносин в Україні на сучасному етапі.

Ключові слова: земля, земельні відносини, аграрний сектор, сільське господарство, регулювання, ефективність.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Формування «нових» земельних відносин ринкового типу в Україні – це основна передумова у вирішенні економічних та соціальних проблем нашої держави, й саме тому проблемам ефективного регулювання земельних відносин в Україні приділяється неабияка увага.

В сучасних умовах глобалізації ринку земельні відносини набувають значно ширшої наукової сутності, глибшого значення і цільового призначення. Основні організаційно-правові та економічні засади земельних відносин, які склалися в минулому, сьогодні певною мірою стали перешкодою у вирішенні низки найважливіших питань ефективного та раціонального використання земель в сучасних умовах глобалізації ринкових відносин. В результаті цього багато принципових положень, які вироблені раніше наукою з проблем економічного регулювання земельних відносин, сьогодні втрачають свою актуальність або потребують значного коригування.

Ні для кого не є секретом те, що загальний стан аграрного сектору в Україні м'яко кажучи можна охарактеризувати як достатньо складний.

В той же час цей же аграрний сектор не тільки України відіграє вирішальну роль у розвитку народного господарства нашої держави.

Пріоритетність агропромислового виробництва визнається офіційно та ця пріоритетність обумовлена в першу чергу необхідністю забезпечення продовольчої безпеки нашої країни, яка є важливим елементом національної безпеки української держави.

Ключовою передумовою для переведення агропродовольчого сектора економіки України на принципово нові засади розвитку є вдале правове, організаційне та економічне регулювання майнових та земельних відносин на підприємствах аграрного сектору.

Нові земельні відносини потребують запровадження оновлених методів управління землекористуванням. Метою вдосконалення земельних відносин повинні стати створення ефективної системи планування використання земель, усунення юридичних перешкод на шляху вільного обігу землі серед громадян та юридичних осіб, гарантування прав власності на землю і землекористування, організація використання земель на